

KABALA SAKLI BİLGELİK GELENEĞİ (2. BÖLÜM)

Z'ev ben Shimon Halevi
Çeviren: Ekrem Ülkü – Onur Ülkü

Arayış:

Genesis'in (Yaratılış–Oluşum) kitabı, yaratılış, şekillenme ve hareket dünyalarının nasıl olduğunu açıklar, ayrıca insanoğlunun aşağıdaki doğal krallığa nasıl indiğini de açıklar. *Exodus* (Çıkış), kaynağa doğru geri yükselmeye ilgilidir. *Sefer Torah* (Eğitim kitabı anlamına gelen bu başlık bir kısmına göre de *Yasaların Kitabı* anlamına gelir) Eski Ahit'i ve Musa'nın kitabında bulunanların bir kısmını öğretir. Bu öğreti önceki kozmik miti, geleneksel destan ve yasaları işler. Bunlar direkt olarak insanın konumuna bağlanmıştır ve bize doğumumuzda bulunduğumuz koşulları ve geldiğimiz yasaklanmış ülkeye dönüş metodunu anlatır. Yahudilikte, Kitab-ı Mukaddes'e ait "iki türlü bilgi" vardır: "yazılı" ve "sözel". Yazılı olanlar kilisenin koyduğu, Kitab-ı Mukaddes'e dayalı kuralları kapsar, diğeri ise *Talmud*'un *Rabbinical* yorumlarından oluşur ki bunların bazıları yüzyıllar boyunca yazılı oldukları halde halen de sözel diye adlandırılır. Gerçek sözel bilgi ise "direkt olarak bir öğretmenden" (ruhsal düzeyde konuşma yeteneğine bağlı olarak vahiy yoluyla) "bir insana" şeklindedir.

Bu, *kab* alanın yöntemidir ve oluş (vahiy) olarak adlandırılır. Bu yolla alınanlar, çoğunlukla Kitab-ı Mukaddes'le benzeyiş gösterir ve Ortodoks dini ile çalışan birçok Kabalist Kitab-ı Mukaddes'le yakın ilişki içindedir.

Jakob'un (Yakup) ailesinin Mısır'a inışı, "öz"ün (ruh) "insan haline dönüşünün" açıklamasıdır. *Mizraim*, Mısır'ın Yahudi dilindeki adıdır ve "kuşatılmış" ve "sınırlandırılmış" demektir. Öz (ruh) için ise kendi doğal yeri *Eden* (cennet) bölgesidir (*yezirah* dünyası). Mısır'da öz kötüleştirilmiş ve bir süre sonra da geldiği yeri unutmuştur. Bazen insan, bedeninin ağırlığından kurtulduğunda, acı veya mutluluktan sonraki *relax* (rahatlama) halinde işte bu evini hatırlar. Birçok kişi için bu fenomen gençlikte zayıflar. Gençlikteki uğraşlar, aile ve işle ilgili problemler nedeniyle bu hatırlamayı yapamaz, fakat bu bağlantı hiçbir zaman kopmaz, kendilerine diğeri dünya ile ilgili anılarını uyandırmaya yardım edecek kişileri ararlar. Çoğu bunu kitaplarda bulur, fakat şiirler ve mısraların görüntüleri, uzak ülkeyi bulmaya yarayan haritanın "hiçbir yön göstermeyen sahifesine" benzer. Böyle insanlardan bazıları, bazı ölmüş insanlar tarafından çağrılırlar, fakat bunlar çoğunlukla mutsuz kişilerdir, çünkü bunlar diğeri gibi kendilerini günlük hayata kaptırmazlar, kaçmak isterler, çünkü varoluşun nedeninin bitkiler gibi beslenip büyümekten veya hayvanlar gibi toplu halde ve evcil olarak yaşamaktan daha fazla bir şey olduğundan kuşku duyarlar. Böyle kişiler Musa gibi toplumdan kaçarlar (Çıkış, 2:11-12).

Musa'nın Mısırlıyı öldürüşü, onun bitki ve hayvan aşamalarıyla olan bağlantısını gösterir. Akıllı ve ayrıcalıklı bir adam olduğu için Mısır'da üstün bir yere sahipti, çöllerde gezinişi, Yahudi halk hikâyelerinde detaylı olarak anlatılır. Bu detaylar diğeri toplumdan dışlanan kişilerle benzerlik gösterir. *Jethro* (kayınpederi ve ruhsal öğretmeni) ile karşılaşması da bu detaylar arasındadır. *Talmud*'un hikâyesindeki, Musa'nın yere saplanmış safir bir çubuğu

çıkartması, *Jethro*'nun kızıyla evlenebilmesi ve tanrısal adları öğrenebilmesi için istenmiştir. Bu çubuk ezoterik edebiyatta öğretmeye kabul için bir testtir (*initiatory*) ve herhangi bir bilgi verilmeden önce yapılması gerekir (Çıkış, 3). “Yanan çalı hikâyesi” de, bilgelerin anlattıklarına göre, Musa'nın birkaç yıl *Jethro* tarafından eğitilmesinin sonucudur. Bu, “kendi yapısında belli bir aşamaya ulaşmış” bir kişiye verilen “lütf” (*grace*) sıfatını gösterir ki bu andan itibaren insana sorumluluklar verilebilir. “Musa'nın Mısır'a dönüşü” ve görevini tamamlaması (Çıkış, 4) “nefsin kutsal iradeye dönüşü” olarak düşünülebilir. Bu duruma eskiler “*Benim isteğim değil, onların isteği yapılacaktır,*” demişlerdir.

“Ben kuşanmış adamım ve yemin yerine getirilinceye kadar durmayacağım, bölünmüş kalbi kendisiyle güreşen, ruhu kendi evini küçümseyen ve kendine akıl yolunu seçen kişiyim.” (Rabbi Solomon İbn Gabriel, İspanya 11. yy, David Goldstein'in *Gece Fırtınası* adlı çevirisinden)

Kaderine uyan Musa, “halkını kölelikten kurtararak” süt ve bal ırmakları akan ülkeye veya “yukarı dünyalara” götürmek için geri dönmüştür. Bu içsel olarak kendinin “düzensiz kısımlarını eğitmek” ve dışsal olarak da insanlara “aramayı öğretmektir.”

Kabalistlere göre, Çıkış'ın üstü kapalı anlamları “kişisel eğitimle” ilgilidir. Çünkü bunlar, önceki yaşam şartları ve ruhsal gelişmeyle bağlantılıdır. Bir kişi fiziksel varoluşun kuralları altında doğar, burası kişinin yaşama sanatı ve bilimini, Kabala çalışmasından önce öğrenmesi gereken yerdir. Bu nedenle, bir kişi yalnızca olgunluk seviyesine ulaştığı zaman bir öğretmen tarafından kabul edilebilir (Bu her zaman 40 yaş değildir, birçok Kabalist daha erken yaşta ölmüştür). Kişi önce Musa'nın *Jethro*'nun himayesinde olduğu gibi uzun bir eğitim geçirmelidir. Bu şekilde, kişi bedeninin ve insan ruhunun içgüdü ve dürtülerine hükmetmeyi öğrenir.

“Yanan çalı olayı”, kişinin kendi iç bağlantısını yaptığı ve öğretmenin onu “kendi işini yapmaya bıraktığı anı” göstermektedir, fakat bu, ruhsal uyanmanın ilk aşamalarından yıllar sonra olmuştur. Kendi iç isteği Mısır'dan kaçmasını söylerken, bunu yapabilme yeteneği yoktu Musa'nın. Birçok duyarlı ruhlar özgürlüğü aramışlardır, fakat daha sonra, tekrar insan bitkiselliği ve hayvan krallığına daha alaycı, daha kötü, şeytanca bir şekilde dönmüşlerdir, çünkü bunlar çevrelerindekiyle daha çok şey bilirler.

Büyücü *Balaam*, *Sayılar Kitabı*'nda, böyle bir karakter simgelemiştir. Arayan, doğruyu arayışı sırasında, birçok kötü fakat güçlü bireylerle karşılaşmıştır ve bir süre sonra onların bilgilerini alır, zamanla bazı bencil hareketler, onun ruhsal bilgiden büyü gücüne döndüğünü gösterir. Bu karşılaşmalar eğitimde önemli bir yer tutar ve arayanın ilgisini çekmek için Tanrı tarafından hazırlanmıştır. Arayıcının yukarı dünyalara açılan kapıyı arayışında, bu tanrı imtihanı fenomeni önemli bir rol oynar. Bazı kitaplarda bu olay, bir kişinin ezoterik bağlılığını kanıtlaması için can alıcı bir noktadır. *Jethro*'nun kızlarına kent köpeklerinin saldırısı sırasında Musa'nın tam zamanında yetişmesi, Tanrı'nın düzenlemesidir. Bazen kişi rastladığı kişilerle bir anlık bir bağlantı kurar, bu ilişki çoğunlukla sohbet şeklinde olur ve bu da arayıcının, kendisinin denendiğini ve başlamaya aday olduğunu anlayıncaya kadar sürer. Bu şekilde bir yöntem Kabala'nın içerdiği birçok gelenekte sır almanın yolu olarak uygulanır. Örneğin, Polonyalı bir bilge, öğretmenin profesyonelliğini bilmiyordu, çünkü o öğretmen ona Kabala'yı ihtiyatlı ve tedbirli bir biçimde öğretmişti. Bu yoldaki bir sonraki adım ise,

çoğunlukla “iradenin öğretmenin elinde” olduğunun bilinmemesidir. Kabala’nın birçok akademik bilginleri, bu fenomeni özgüvenin yitirilmemesi için gerekli görürler.

Kabala okulları yüzyıllar boyunca var olmuşlardır, ancak söylentilere göre, bazen bunlar ezoterik anlamlarını, teorilerinin anlatımlarını ve pratiklerini yitirmişlerdir. Bu bilgiler genellikle onları var eden ezoterik olaylardan çok sonra yazılmış veya yayınlanmıştır. Böyle gruplar, dinin devamlı ilerlemesine bağlı olarak, sadece kendi çağlarını yansıtmışlardır. Örneğin, 13. yy.’da İspanya Gerona’da büyük bir Kabalistik okul bulunduğu biliniyor. Bir başkası da 16. yy.’da Filistin Safed’deydi. Bunların öğretilerinin çok azı yazılmıştır. Bütün Kabalistik okullar Yahudice okutulmamıştır.

Hıristiyan ve Okült Kabala Orta Fransa’da, Flanders ve İtalya’da çalışılmıştır. 17. yy. Almanyası ve 18. yy. Amerikası’nda ise pek bilinmemektedir. Daha sonra Kabala, düzenli bir Yahudi geleneğine bağlı kalarak İslam ve Hıristiyan mistisizmini ve diğerlerini etkilemiştir. Kabala, Yahudiler ve Yahudi olmayanlar tarafından büyü çalışmaları için yanlış şekilde ve Shabbetai Zvi ve izleyicileri tarafından “yarı anlaşılmış” biçimde kullanılmıştır ve bu 17. yy. Mesihçi geleneğin adının kötüye çıkmasına sebep olmuştur. Önceki ruhsal bilgi anlatımının çok az bir kısmı değişmeden kalabilmiştir, arayıcıların aradığı ruhsal bilgi, söylenti şeklindeki bilimsel nedenlerden dolayı gizli kalmıştır.

Kölelikten iç yolculuğa dönmek şöyle olur: Birey normal hayattaki oyunlardan çok farklı bir noktaya geldiğini bilince ve yukarı dünyalarda çalışmayı isteyince, gözle görülebilir değişiklikler yaşamını etkiler. Bu, Kızıldeniz’in geçilmesi olarak sembolize edilmiştir, kişinin yaşamında beklenmedik bir değişiklik, yani bir görev veya bir bağlantı oluşur ve dönüşü olmayan bir noktaya ulaşılır. Böyle bir olaydan sonra kişi ruhsal gelişme hakkında daha fazla düşünemez veya okuyamaz, bu kesin bir karar olmalıdır. Bu karar verildiği zaman, “ruhsal mentor” (güvenilir kişi) ile kişinin arasındaki bağlantı tamamen kurulmuş olur. Böylece bu kişi kendisi gibi olan ve aynı yolu izleyen kişilerle karşılaşır ve onlarla çalışır. Burada Mısır’dan çıkış hikâyesi yaşayan bir gerçeklik olarak ortaya çıkar, böylece kişi insan ruhunun çölünden ruhlar dünyasına doğru yolculuğa başlar.

“Rabbi Simeon oturdu ve söyledi ve dedi, ben bu sırları açıklarsam acı çek ve eğer açıklamazsam acı çek. Burada bulunan ve bu zamana kadar sessiz duran Rabbi Abba ayağa kalktı ve dedi ki: Eğer efendimiz bunları açıklamamızı isteseydi ‘Efendinin sırları ondan korkanlara aittir’ diye yazmazdı ve buradaki arkadaşlar, bütün olan onları kutsamadan titremezlerdi.” (Zohar, Büyük Bütün Meclis bölümü, 13. yy. İspanya, çev. Roy Rosenberg)

Eğitim:

Mısır’dan dışarı çıkış birçok aşamayı kapsar. Bu aynı zamanda fiziksel ve psikolojik bağlılığın da artışı ile olur. Beden ve benliğin üstünlüğüne son vermek girişimi sırasında, genellikle kişinin yaşamında bunalım ve sıkıntılı devreler oluşur, bunlar sıradan bir arkadaşlığın candan dostluğa dönüşmesi, mevkiinin değişmesi, iş hayatı gibi durumlardır. Bir kişi bu değişikliğe kolayca katlanamayacağından (kendi kendine), grupta da bu durumda olanlar bulunduğundan, İsraililerin Musa ile sembolize ettiği bir öğretmene gereksinme vardır.

Bir başka örnek de bir kez Kızıldeniz geçildikten sonra geriye dönüş yoktur. (Exodus, 16: 2,3). Bazılarının başkaldırıp eski uyanmamış hallerine, et kazanlarının başına dönmek istemelerine karşın, geri dönüş yoktur. Grubun üyeleri birbirlerine tekrar köleliğe dönmeleri için liderlerin koruması altında yardım ederler. Kabala'da bu olay günlük yaşama taşınmıştır.

Bu işin tarzı veya İbranice *Avodah*, diğer bir anlamıyla hizmet, ibadet şekli ağacın modeline dayanır. İlk evre *malkut sefirahından* kaynaklanır ve çevresindeki dörtlü gruba bağlanır. Burada belli zamanda belli yere gelme gibi materyal olaylar egzersizle öğrenilir, günlük olaylar da böyledir. Bir 18. yy. Kabalistinin belirttiği gibi: “*Ben, öğretmenimin ayakkabılarını nasıl bağladığını öğrenmeye geldim.*” Bu yöntem, kişiye çevresindeki dünyadan haberdar olmasını ve fiziksel olan her şeyin “devamlı bir değişimde” olduğunu “fark etmesine” yardım eder. Bu duyarlık, kişinin 4. dünyanın kendi içinde ve fiziksel evrende bulunduğunu fark edinceye kadar yoğunlaştırılmalıdır.

Bir sonraki adım, diğerlerinin ve öğretmenin yardımıyla, *yesodik* benliğin doğasını tanımaktır. Bu, grubun farklı üyeleri tarafından kendi düşüncelerinden, hislerinden ve hareketlerinden, kısmi eğitimle, önyargıyla ve kör noktalarıyla renklendirilmiş örnekler verilerek yapılır. Bu üç katlı görüntünün temeli, egonun *yesodunu* besleyen 3 küçük üçlünün içindedir ve insan ruhunun rutin metodunu veya bitkisel üçlüyü oluşturur. Bu şekilde öğrenci ağaca aşına hale gelir. Kendi içinde çalışırken, insan ruhunun uyarıcı hareketini ve duygusunun aktif tarafı ile durağan duygunun pasif tarafını görür ve yansıtıcı düşünceye yönelir. Kabala'da bu metot “hareketin, sadakatin ve dalıncın” eğitimi olarak adlandırılır. Bu eğitimde öğrenci kutsal sanatı geliştirici çeşitli egzersizler yapar (Örneğin, içsel duaya başlamadan önce mum yakmak veya Kabalistik fikri bir hafta boyunca düşünmek ve sonunda yorum ve karşılaştırma için gruba rapor etmek). Bu şekilde o “kendi ego tipinden” ve onun “dengesizliğinden” haberdar olur. Böylece o, kendinin bir “düşünen, hisseden ve yapan” olduğunu ve diğer ego kaynaklı triadlar (üçlüler) üstünde, herhangi bir eksikliği düzeltebilmek için çalışabileceğini algılar. Bir sonraki aşama biopsikolojik fonksiyonun 2 *sefirotunun* özelliklerini incelemektir, bunlar *hod* ve *nezah*'tır. Bu ikisini açıklamak oldukça güçtür, çünkü bunların aktivitesi geniş bir çeşitliliğe sahiptir.

Bir Kabalist grubun organizasyonunda bunlar “teori” ve “pratiğe” denktir. Teori *hod*'daki şeklin “pasif” kolonunda bulunur, çünkü öğrenme, “vaaz vermek ve geri dönüş” (feed-back) metodu ile ilgilidir. Bu, kendini metin çatışmaları ve Kabalistik diyagramlarda gösterdiği gibi, kelimelerin ve sayıların imtihanı şeklinde de gözükebilir. Bu bir ibret dersi veren hikâyenin analizine eşit olabildiği gibi, bir kişinin alışkanlıklarının, prensiplerinin hangi *sefirahtan* kaynaklandığını anlayabilmek için de olabilir.

Nezah'ın enerjisi yansıtıcılığa karşı “aktif” olmaktır ki bu da “pratikte” kazanılır. Bu birkaç şekilde açıklanabilir, grupta özel bir ritüel düzenlenebilir, böylece *sefirotik* üçlünün uyandırılabilmesi için kurallar konmuş olur veya normal hayatta Kabalistik prensiplerin pratik egzersizleri uygulanabilir, ağacın metafizliğini tıbbi ve işlevsel problemlere uygulamak gibi... Bir bina veya Kabalist teoriye dayanan bir ritüel obje, dua ederken veya dünya ve cennetin bütünlüğü hakkında fikir yürütürken, kısmi bir dikkat sarf edilerek inşa edilebilir.

Öğretmen (*maggid*), *tiferet*'te veya izleyici pozisyonda durur (gruptaki öğrenciye göre) ve öğrencilerin henüz disiplinsiz olan egolarının koruyucusu rolünü üstlenir, tıpkı Musa'nın madendeki köle İsraililere yaptığı gibi. Solomon'un koltuğunda komutlar verilir ki bunlar *maggid*'den değildir, fakat bunlar ağaçtaki diğer *sefirah*ların yollarından geçerek öğretmene gelirler ve oradan da geçerek öğretmen olurlar. Bu yolla *maggid*'in kişisel dengesizlikleri kontrol edilmiş ve bir akım yukarı dünyalardan aşağı inmiş olur, aynı zamanda öğretim zinciri değişik boyut ve ölçümlerden geçmiş olur.

Bazı büyük Kabalistler, kendilerinin cennet ve dünya arasındaki bağ olan *Elijah* tarafından eğitildiklerini söylerler. Öğrenim ağacında da burası ruh dünyasının (*beriah*'ın) *malkut*'unun, insan ruhunun (*yezirah*'ı) *tiferet*'i ile beden (*asiah*'ın) *keter*'inin karşılaştığı yerdir. Böylece Kabala metatrandan dünyalar yolu boyunca aşağı doğru alınmış ve bildirilmiş olur. En yüksek başlama noktasından en mütevazı öğrenciye kadar iletilir. Öğrenci kendi içinde *tiferet* aşamasına geldiği zaman (bu aşama onun uyanış üçlüsünü kendi istediği anda geçebilecek kadar geliştiği andır) o kendi kendisinin öğretmenidir. Bu andan itibaren öz üçlü (*nesed, gevurah, tiferet*) ile temasa geçer ve bu da ona "adaletin, disiplinin ve merhametin toleransını" getirir. Bu duygusal üçlü nefsin etrafında döner ve kendi bilincinin özünü artırır, bu bazen soldan şiddetin temasıyla, bazen de sağdan merhametin temasıyla olur, bu nefiste hissedilir, duygusal genişlemenin uyumsuzluğunu dengeler. Bu iş grupta diğerleri arasında da yayılır.

Kabala, büyük sabır ve sebat isteyen *undramatic* bir gelenektir. Bu temponun nedenlerinden biri de şudur: Herkes kendi potansiyelini yükseltmelidir ve bu normal yaşamda da uygulanmalıdır. Bu şekilde uygulayıcının yaşamı, kendisinin ve kozmosun en uygun anında açılmaya başlar, bu zamanlama bireylerin ve görülmüş veya görülmeyen dünyalarda karşılaşmış grupların kaderlerine bağlıdır. Grup dönemlerinde ruhun büyük üst üçlüsü, yeni dinsel veya sosyal çağların meydana gelmesi gibi kozmik olaylarla ilgilidir (ağacın alt tarafında daha çok bireysel olayın olması gibi). Burada *binah* ve *hokmah* gelenek ve keşfin *sefirah*ları ile *sefirah* olmayan *daat* (bilgi) bu aşamaya erişmiş kişilerin "olayların göksel ve *panhistoric* görüntülerini" görmelerini sağlar. Bu, Kitab-ı Mukaddes'in kehanetlerinde ve soylar boyu dilden dile dolaşmış olan evrenin Kabalistik semalarında görülebilir.

Kabala'nın her öğrencisi bu aşamaları geçer, fakat bu sadece böyle bir grubun üyesi veya Kabalistik kitaplar kütüphanesine sahip olmakla olmaz, "derin bir iç bağlantı" geliştirilmelidir ki, yüksekteki akademi ile kişisel bir kontak kurulabilsin.

Diğer gelenekler gerçeğin bu aşamasına azizlerin adası, insanoğlunun iç çemberi, yeni başlayanların büyük kardeşlik yeri adlarını vermişlerdir. Bu aşamanın dünyada yeri yoktur, onun yeri *yezirah*'ın (insan ruhu) yukarı kısımları ve *beriah*'ın (ruh) aşağı kısımlarıdır. Normal zaman ve uzayın dışında, grup ağacının en yüksek üçlüsü tanrısallıkla direkt temas halindedir, bireyin ve hatta grubun aşamalarıyla karşılaştırıldığında, burası *shekhinah*'ın varlığına veya Lordun yerine ulaşma olanağıdır. Bazı kişiler bunu kendiliğinden olan bir lütuf rolü olarak deneylerler (derin bir huşu içinde altın bir ışık ve bütünlük, barış duyguları ile sarılmak ve dolmak gibi). Kabalist bu *yehud* hareketini veya şuurlu birliği yalnız veya diğerleriyle arar, burada bilgi geleneğinin kanatları altında, bilinene ve "bir olarak bilinmesine" izin verir ve yardım eder. Kabalist gruplar, genellikle disiplinli bir düzen içinde sözel

geleneklere uygun çalışırlar, bütün dünya üzerinde bulunabilirler. Her zaman Yahudi Ortodoksluğu içinde değildırler. Onları bulmak kolay fakat bir gruba girebilmek için çağırılmak zordur, çünkü ancak “doğalarının tüm aşamalarını geliştirmek isteyenler” Kabala’da çalışabilirler.

Kabala’dan korkanlar veya etkilenenler onun hakkında yalnızca çok abartılı ve yanlı değerlendirilmiş görüntüleri bilirler, bazen bu konu hakkında bilgi sahibi olanlar, onunla çok az bağlantısı bulunan kişilerden, Kabala’nın gerçek doğası konusunda çok daha az bilgi sahibidirler. Kabala kapılarını sadece onu almaya hazırlananlara açar.

Kabala klasiğinden adapte edilmiş bir efsane olan “Zohar” bu noktayı şöyle vurgular: Bir genç adam sarayın penceresinde peçeli bir kız figürü görür. Başlangıçta sadece merak yüzünden her gün onun küçük bir görüntüsünü yakalamaya çalışır. Bir süre sonra, umduğu gibi onun kendine bakmaya başladığını fark eder, daha sonra onunla ilişki kurmak ister, bu arada kız peçesini indirir ve yüzünü açar, bu genç adamın çok ilgisini çeker ve onun güzelliğini görmek için sarayın önünde saatler geçirmeye başlar. Daha sonra kıza âşık olur ve günün büyük bir kısmını ona bakarak geçirir. Bir süre sonra kız daha açık davranmaya başlar ve konuşurlar. Kız ona sarayın sırlarını ve babası kralın özelliklerini anlatır, gün geçtikçe genç adam buna daha fazla dayanamayacağını anlar, onunla evlenmek ve böylece bütün anlattıklarını yaşamak ister.

Bu örnekteki “adam öz’dür, prenses ruh, saray varoluş ve kral da kralların kralıdır.” “O ki, Kabaladaki anlayış kapılarının sırlarını bilen, büyük jübilenin (ruhsal çemberin tamamlanışı) sırlarını da bilir.” (Fico della Mirandola, Hıristiyan Kabalist, İtalya 15. yy.)

Birleştirme Çalışması:

Başlangıç eğitiminin teori ve pratiğinden sonra, birleşikliği ve mükemmelliği izlemeye sıra gelir. Bu, “bedenin” ve “insan ruhunun” (psyche) bir araya getirilmesi ve bunların elemanlarının “yukarı dünyalarla uyumlu” hale getirilmesidir. Birçok Kabaliste göre birleşmenin değişken aşamaları dikkatli bir çalışmayla sağlanır ve aynı zamanda kişi, insan ruhunun yedi aşamasından da yükselir. Lütuf bazen bu karşılaşmayı, derin yeziratik bağışlanma veya psikolojik duru görüyü ve *beriatik* veya ruhsal deneyleri de azalttığı gibi azaltabilir.

Bunlar sıradan sözcüklerle anlatılamaz, hatta yüzyıllardır yazılan Kabalistik yazılarda da, diğer ezoterik geleneklerde rastlanan fenomenlerle açıklanabilmiştir.

Kabalistler tarafından kullanılan teknikler çok ve çeşitlidir, bunların hepsi genel olarak hareket, “sadakat” ve “düşünmenin” üç tanımına uyarlar ve üç ego üçlüsünün kurallarını uygularlar. Günlük fiziksel yaşantıdaki hareketler dinsel ritüellerin tanıklığına dönüşür. Bunlar *tefilin*’in bağlanması, duacı kitabının Ortodoks Yahudisinin koluna ve başına bağlanması gibi bazı seremonilerde ifade edilebilir. Fakat onlar, yine günlük aktivitelerinde dikkatlerini toplayabilecekleri gibi, kendilerini Tanrı’ya da adayabilirler. Bir Rus Kabalistin dediği gibi: “Eğer bir kişi dua sırasında işini düşünebiliyorsa, iş yaparken de dua edebilir.” Bağlılık egzersizleri Tanrı’nın “korkusu” ve “aşkına” dayanır, bu iş her an başarılabilir; Kabalist kendi dünyasındaki kutsal varlığın şanını (*glory*) gözler ve yağmur için, yiyecek için, aile için ve hatta

hayatının ritmini periyodik olarak bozan krizler için (çünkü bunlar Tanrı tarafından o dersi öğrenebilmesi için gönderilmiştir) teşekkür eder. Hiçbir şey önemsiz değildir. Her şey Tanrı'nın takdir ettiği bir hediyedir, hatta şeytanla bir temas veya şeytanın tehdidi bir bağışlanma olarak kabul edilmelidir, gizlenmiş bir aşkın simgesidir. Derin düşünmenin (*contemplation*) süregelen rolü, bütün Kabalistler tarafından, Kabala için bilginin yolu olarak kabul edilmiştir.

Başka bir deyişle, birçok inanan Tanrı'nın korkusunu veya aşkını bulabileceği gibi, emirleri başararak da bulabilir. Kabalist ise Tanrı'yı bulmak ister, bunun için de kendi mikrokozmosunu ve evrenin mikrokozmosunu inceler ve böylece Tanrı yolları ile aşına olur. Bilgili bir düşünür, bir anda *sefirotik* ağacın derin bilgisi tarafından yardım görebilir ve böylece kendi yaşayan yapısını kesit kesit ve aynı zamanda da her şeyin içindeki saklı kutsallığı "yaratıcının isteğiyle" görür. Bu uzun emekler sırasında hem içinde ve hem de dışında "dönüşümler" meydana gelir. İlk başta her şey heyecan vericidir, her keşif bir sorunun cevabıdır. Çoğunlukla bireyin yaşamı temelden değişir, bunu ağır bir periyot izler, burada çok az şey olur, sadece anahtarlar birinci dramatik periyoda göre yavaş yavaş daha farklılaşır. Bu sakin devre bir hazırlıktır ve ruhun dünyasından iç olaylara geçişin başlangıcıdır. İnsan ruhunun (*psyche*) derin katmanlarından olağan bilinçliliğe geçiştir. Böyle bir anahtar yavaş yavaş bir tekrar yönelme şeklini alır; bu yönelme, birisinin Kabalistik çemberini veya kişinin 4 dünya ile ilgili bütün görgüsünü değiştirir. Örneğin, bir doktor kendi profesyonel rolünü Kabalistik olarak iç iyileştirmeye ilişkiye sokmak şeklinde görebilir, böylece o kendisinin özgülük olmasıyla direkt bağlantısı bulunmayan bir iç eğitiminin bulunduğunu fark eder.

Bir erkek veya kadın, işlerinde ahlâksal aşamayı yükseltme gücünü fark etmeye başlayabilir, bu onların kendi katıksız varoluşlarıyla olur veya büyük mesafeler boyunca görme veya duyma yeteneğini elde edebilirler, bu yetenek direkt yukarı dünyalarla ilişki şeklinde de olabilir ve bunu başkalarının yararı için yaparlar. Bunlar iç evrimle gelen hediyelerdir ve büyüsel veya okült tekniklerin sahte yardımları olmadan yapılabilirler. Büyük bir Kabalistin dediği gibi: "Önce cennetin krallığını (*beriah'in malkut'u*) arayın ve diğer şeyler size eklenecektir."

İç görüntüler bize parçalar halinde gelir, bu dokümanların bazıları bazı olayların oluşabilmesi için gerekli olan fiziksel ve psikolojik durumları anlatır. Çoğunlukla oruç veya büyük gayret sarf etmek hazırlık için kullanılır, bunun başka bir yolu da yalnızlık (*inziva*) veya cinsellikten uzaklaşmadır. Bu teknikler devire ve okula göre değişiklik gösterir, fakat hepsi aynı dengede olma ve geniş akıl pozisyonunu sağlama yolunu arar. "Bir kişi bir hırsızdan dahi bir şeyler öğrenebilir, hırsız herkesten daha gözlemcidir, her fırsatı değerlendirir ve en küçük kazancı dahi küçümsemez. Bir Kabalist, iç gelişme için aynı kriteri kullanmalıdır." (Hasidic Rabbi, Polonya 18. yy.)

Bedeni doyurmak için bir talimatlar kümesi tavsiye edilmiştir. Örneğin, İbrani harflerini hızlı ve devamlı bir şekilde yazmak gibi... Bu tavsiyeler sıradan *yesodik* akli fazla yükleyip karıştırmak için verilir. Bu da yukarı dünyalara girişin "seksüel aşk metodunu" sezinceye kadar sürdürülür. Önceki çağlarda ritüel, meditasyon ve *contemplation* sırasında kendi derinliğine dalmaya "Chariot'a girmek" denirdi. Bu hareket simültane olarak, fiziksel olarak

dünyadan ruhun 7 kat aşağı ve 7 kat yukarı katlara yükselmesine neden olur. Bu adımlar bedenini kendini bilmezliğini kapsar. *Yeziratik malkut*, sıradan ego durumu *yesod*'da, *hod-nezah-tiferet*'te uyanış hali, öz üçlü'nün bilinci, daha sonra *yeziratik* ağacın tacında ruhsal ve kutsal üçlüler, yolu *beriatik* dünyanın 7 büyük katı şeklinde hazırlar.

Bu düzenlenmiş ve disipline edilmiş aşamada, Kabbalistler yaratılış dünyasına girer ve deneylerler, bu sırada bedenli oldukları halde, cennetlerin ve orada yaşayanların görüntüsünü izlerler. Böyle bir iç seyahat olgunlaşmamış, dengesiz ve yanlış yönlendirilmiş biri için tehlikeli ve korkutucudur.

Cennetin krallığına hazırlıksız yolculuk yapanları uyarı için, sık sık saf ruhun dünyasına giren 4 Rabbinin hikâyesi anlatılır. Birincisi ölür, ikincisi delirir, üçüncüsü inkârcı olur, yalnızca dördüncü Rabbi, Rabbi Akiba geriye dönmüş ve gördüklerini anlatabilmiştir, bunu da tecrübelerine borçludur. Birinci kat ki yaratılış krallığına veya kendinin ruhsal görünüşüne karşılıktır, burası için Akiba, "*Hasid bağlılığın yeridir,*" der. Burası *vilon*, cennetin perdesi olarak adlandırılan yerdir, perde kalkar ve saf ruhun dünyasına girer, burada melekler ve insanlar birbirleriyle konuşabilirler ve o *tahor*'a yani saflığın yerine yükselir.

Buradan da 2. cennetsel kata yükselir, buraya *rakiyah* veya *sema* denir. Burada büyük baş melek *Gabriel*'in oturduğu söylenir. Burası yani *beriah*'ın *yesod*'u, yaratılışın temeli, cennetin işaretlerinin peygamberlere gösterildiği yerdir. Burası aynı zamanda insanda tüm ruhun yeridir ve *daat*'a, insan ruhunda bilginin (s) on *sefirahına* karşılıktır. 3. kat *shehakim* olarak adlandırılır. Gökler, burası *yashan*'ın (içtenliğin) durumudur. Akiba 3. cennetteydi, burası evrenin değirmen taşlarının zamanı öğüttüğü yerdi. Buradan sonra 4. cennete yükseldi ve burada kutsallıkla direkt temasta bulundu ve *tamim*'in veya "tümlüğün" durumuna ulaştı. Burası yukarı 3 dünyanın karşılaştığı yerdir, *beriah*'ın *tiferet*'i ve *Azilot*'un *malkut*'u, kutsallığın krallığı, *yezirah*'ın *keter*'i (insan ruhunun tacı), bu aşama büyük baş melek *Mikael*'in bulunduğu, "cennetsel *Yerusalem*" ve onun tapınağıdır.

İnsan ruhunun normal limitlerini aşıyordu Akiba, çünkü ruhsal bir araç geliştirmişti. Akiba "*maon*" veya "ikametgâh" adı verilen 5. cennete girdi ve burası onun büyük baş melek bekçilerinin *Samael* ve *Zadkiel* ile karşılaştığı yerdir. Bunlar kutsallık bütünlüğünün *Kedushah* duacısıyla konuşacağı yerin önündeydiler. *Kedushah* duacısı ona *makom*'un yani "her zaman her yerde olanın" cennetine ki burası 6. cennettir, geçebilmesi için kendi bütünlüğünü gösterecektir. Burası yüksek yaratılmışların teşkilâtının yeridir, bunlar göksel *throne*'dan, *makom*'dan (tören) öncedirlir. Akiba burada cennet korusu ile birlikte Tanrı'yı öven şarkılar söyler ve böylece 7. cennete (Arabot'un büyük katına) yükselir. Burada, ayakta bütün benliğinin dengesini sağlayarak dimdik durur ki bu duruş, yaratıcısı onu ürpertinceye kadar sürer.

Akiba, bundan sonra, kutsallığın varlığından güvenli bir şekilde ruhun 7 katından geçerek, insan ruhunun aşağı katlarından veya aşamalarından da geçer ve bedenine döner, çünkü o olağan yaşamına iyi bağlanmıştır. Kabala'da bu stabilite kesinlikle gereklidir, çünkü bedende veya insan ruhunda küçük bir dengesizlik, böyle bir deney sırasında çok büyür. Bu yüzden Kabbalistler aşağı dünyalardan geri çekilmezler ve özel şartlar veya izolasyonlar ararlar. Kabbalistlerin alçak dünyalardan kaçmak için bir köşeye çekilmesinin veya arama

yapmamasının başka bir nedeni de Kabala'nın diğer ruhsal geleneklerle arasındaki temel farklılıktır. Kabala maddeye kötü gözle bakmaz, doğal dünyayı da ruh veya öze göre küçümsemez, o da bütünü bir parçasıdır. Varoluş Tanrı'dan kaynaklanır ve tabii ki yükselen ayrılmanın dereceleri olduğu gibi, varoluşun hiçbir parçası bir an için bile kutsal ruhsuz var olamaz; hatta kötülük bile ki onun da kendi kozmik görevi vardır. Evrendeki her şey O'nun bir parçasıdır, dikişsiz bir elbise gibi ki Tanrı bu elbiseyi kutsallığa sarmıştır. Kabala 4. dünya olduğunu ileri sürer, bunların her biri katmanlar kompleksi olup kendi fonksiyonlarına sahiptir.

Tachutnim yani "doğal krallığın" altında yaşayan yaratıklar *Elionim*'i veya bunun üstündekileri algılayamazlar, sadece insan aynı zamanda yukarı ve alt dünyaları algılama kapasitesine sahiptir. Böyle bir görüş yeteneğine sahip olmak Kabala'nın amaçlarından biridir, onun teorisi ve pratiği bireylere kendi bilinçlerinin yukarı ve aşağısını genişletme olanağı verir ve eğer gerekli olursa, dünyalar arasındaki yarıklara köprü kurar ve böylece göksel akım ve kutsallığın akışını yükseltir. Bu müdahaleyi, evrimin geciktiği, düzensizliğin yaygın olduğu veya uyumun sağlanması gerektiği veya kutsallık varlığı bilincinin insanlığın merkezinden yayılması gerektiği yerlerde yapar.

"Bir birey, Tanrı'nın varlığının ve onun sevgisinin varlığının farkında olmalıdır, o yolculukları sırasında veya yatarken veya kalkarken bilincini kutsaldan ayırmamalıdır." (Rabbi Nahmanides, İspanya 13.yy.)

Böyle işlemler Kabala'nın son çalışmalarıdır. Bir kişi yaratılışın yüksek görünümünü birey olarak deneyirse, cennetin yöneticisini ve hatta meleksel yaratıkları işlerini yaparlarken görebilir. Bu kişisel ve ruhsal bir geziden başka bir şey olmadığı gibi eski mistik olayların bazılarında da anlatıldığı gibidir. Bu birçok ruhsal gelenekte söylendiği gibi bir tuzaktır, böyle doğaüstü güçleri ve egoyu motive ederek yapılmış konsantrasyon ile kazanılmış yetenekleri elde etmenin birçok tehlikeleri vardır. Bütünlük işi sadece bireysel gelişmeyle olmaz, aynı zamanda yaratılış işinde bulunan dünyaların bütünlüğünü de sağlamaya çalışmalıdır. Bedenin, insan ruhunun, ruhun ve kutsal kıvılcımın kişisel aşamaları gibi, bunlar uyumlu hale getirilmelidir. Böylece Kabalist kendinde ve kendi kaderinde, varoluşa yardım etmeye çalışır. Bu, "kozmetik aynanın" içinde "bireysel bir ayna" olmaktır. Böyle bir adam evrenin büyük Âdem'inin görüntüsünün büyüyen, yükselen derinliklerine bakabilir ve böylece kutsallığın yansımasını algılar. Bu yolla her Kabalist, Tanrı'nın gözlemlenmesi için grubundakilerle birlikte, olağan yaşamın ötesinde olarak Tanrı'ya yardım eder. Kutsal plandaki bu ayırım yaratılış işi olarak adlandırılır.

Yaratılış İş (Work of Creation):

Yaratılış, günlerin kozmik haftalarının başlaması için, *sefirot* dünyasından yayılmıştır. Böylece zaman sonsuzluktan gelmiştir. Yaratılış, şekillenme ve eylemin hareketi, günlerin sonuna yani yaratılış görevi başarılıncaya kadar devam edecektir. Dışarı akım ve dönüşüm yönteminde biz Kabalistik geleneğe göre yarı yolda sayılırız. Bu noktada maddenin son derecesine erişilmiştir. Evrimin uyanma derecesi mineral, bitkisel ve hayvansal düzeylerden evren aşamasına yani "insana" yükselir.

Burada bizim evrendeki yerimiz şöyledir: Samanyolu'nda, yapısı atom temelli yıldızların dışında, molekül temelli gezegenin yüzeyinde hücre temelli, organik yaşamdan oluşmuş, değişik ruhsal şekle indirgenmiş bir durumdayız. Bu evrimsel zincirin sırası diğer galaksiler, sistemler, mineraller, bitkiler, hayvanlar ve insanımsılarda da görülebilir. Bu fikir bütün organizmaların aynı *sefirotik* modelden kaynaklandığına dayanır ki bu da irade, akıl, duygu ve hareket yeteneğine sahip yaratıkların oluşmasını gösterir. Dünya gezegeni ateş topu, gaz, sıvı ve katı durumlarından geçtikten sonra bağımlı sabitlik görüntüsünü kazanır. Uzun dönemde bu görüntü aldaticıdır, sadece kendi zaman ölçülerinde algılanan kozmik ritimler statik veya etkisiz görünürler. Örneğin; yaşamaya elverişli şartlar birkaç milyon yıldır var olmasına karşın, bunun çok küçük bir bölümünde insan oluşmuştur. Bu zaman diliminde insan tarihi devamlı açılan olayların tiyatrosu, krizler veya sessiz açılmalar dönemleri ile düzenli olaylar şeklinde ortaya çıkmıştır. İnsanoğlunun sadece bir kısmı bu sahneye hükmedebilmiştir. Akdeniz dünyasında Yunanlılar Romalılara yol vermiştir, Romalılar da Araplara. Bu çiçek açmalar ve solmalar gezegensel ve yıldızsal düzensizliklere karşılık gelir, ayrıca düzen ve kaos arasındaki kozmik gerilimdeki insan sorumluluğu, onun iyilik ve kötülük arasındaki çekişmesidir.

“Evreni yaratan, kutsal olan, kendi gizli görünüşünü açıklamak istediği zaman, o şeylerin birbirine nasıl karıştığını gösterir. Böylece karanlıktan aydınlık gelir ve gizlilikten açıklık gelir. Aynı şekilde kötülükten iyilik ve adaletten merhamet doğar, bütün bunlar ancak birbirine sarıldığı sürece olur.” (Zohar, İspanya 13. yy.)

Bazı Kabalistlere göre, yaratılış anı yayılma dünyasından kötülük prensibinin yayılmasıyla ayrılır. Kötülük her zaman görüldüğü gibi değildir. Değişik kötülük şekilleri vardır, en yüksek şekli “benlik iradesidir” ki bu baş melek *Lucifer*'de (Tanrı'ya karşı gelen) cisimlenmiştir. O bütün dünyalar boyunca “prensip her zaman en iyisini bilir” tavrıyla yayılmıştır. Onunla aynı zamanda her aşamadaki gurur ve kibirde karşılaşılır. Bundan sonra *Tempter*'in (baştan çıkaran) rolü vardır ki bu varoluştaki kirli görevlerden biridir ve büyük beceri gerektirir. İşte burada da *Lucifer* görevini yerine getirirken kendi aşırı zekâsını kullanır. Genesis'teki yılan aynı yayılmadır ve şeytanı iş başında gösterir. Bu tip kötülükler ağacın merkez sütununa aittir ve bilinçle ilgilidir. Aynı zamanda fonksiyonun kenar sütunlarına bağlı kötülük sütunları da bulunur. Bu kötülükler çok fazla şekilden veya sertliğin aşırı geri çekilmesinden veya çok fazla güç ve merhamet genişlemesinden oluşmuştur. Bu kötülükler, bu evrenden önce var olmuş eski dünyaların şeytani kalıntıları şeklinde cisimlenirler. Bunlar test etme ve dayanıklılık metodunun yaratılış ürünleri üzerine çalışırlar. Örneğin; biz onları insan toplumunda aşırı zenginlik veya yoksulluk düzenleri kurarken görürüz. En son ve en aşağı kötülük cinsi, kötülük bile değildir. Bunların sonuçları zararlı veya mutsuzluk verici gibi görünse de değildirler. Ölüm ve ahlâksızlık gibi doğal metotlar, yaratılış, şekillenme ve aktif çemberlerin reddedilmiş evreleridir ve onlarsız evrende karmaşa olacaktır.

“Her öz bir sıçrayış yargılamasının hükmü altındadır, bir birey bu dünyaya onu terk etmek için girmek üzere çağrıldığını bilmez. O kaç dönüşümden ve gizli yargılamadan geçmek zorunda olduğunu da bilmez ve ruh bir sapandan taş atılır gibi fırlar.” (Zohar, İspanya 13. yy.)

Kutsal planda insanoğlu can alıcı bir rol oynar, geleneğe göre her birey tüm semanın özel amacına bağlı olarak, bir görevi yerine getirmek için gönderilmiştir. Bunun bir yaşam süresine

siğmayacağı açıktır. Bu yüzden Kabala “reenkarnasyon” fikrini ortaya koyar. İbranicede *Gilgulim* veya “dönüşler” olarak adlandırılır. Kendi özgür irademizle yaptıklarımız ki bunlara Hintçede *karma* denir, Kabala’da ödül ve cezayı oluşturur (üçüncü ve dördüncü kuşakta). Bu çok boyutlu insan kaderinin resmi algılandığı zaman, bir bireyin sadece Adam Kadmon’un bir hücresi olmadığını, aynı zamanda belli hediye ve özelliklerle periyodik olarak bir fiziksel bedende görevini yerine getirmek üzere doğduğunu görürüz.

Bu nedenle, “doğum” ve “yeniden doğuş rastgele bir olay” değildir. Dikkatlice organize edilmiştir ve cennetin denetimi altında yapılan bir işlemdir. Bu denetleme, kutsal iradenin genel kozmik ajanlığı tarafından yapılır, bu ajanın bütün aşağı dünyalarda adı geçer. Bunun için, Kabalistler tarafından söylenen eski isimler (bilenler ve tarlanın hasadını yapanlar gibi sözler), bize neden birçok kişinin diğer zamanlar ve ülkelerle ilgili bilgisi bulunduğunu açıklar.

İnsanoğlu için yaratılış işi, kutsal niyetin gerçekleştirilmesinde bilinçli bir kısımdır. Bu kısımda Kabalist, sadece kendini yüksek ve görülmeyen dünyalardan haberdar etmekle kalmaz, aynı zamanda yukarı dünyalardan aşağı dünyalara akan devamlı akıma yardım eder. O bunu pratik yaşamında, psikolojik seste ve ruhsal berraklıkta başarılı bir şekilde yapar. Bu onu atanabileceği tanrısal görevlerde (*providence*) kullanılabilecek bir alet haline getirir. Bu demektir ki o sadece bilinçsiz olarak kaderine uymaz, çoğu kişinin yaptığı gibi bilgiyi kullanır, bir olayı veya bir hareketi, “kendini ışıkla, saflıkla, denge ve verimlilikle” doldurabilecek şekilde adapte eder. Bunu başka şekilde açıklamak istersek 4 dünyanın özellikleri diyebiliriz. Bunun bir örneği büyük 18. yy. öğretmeni ve Kabalist Baal Shem Tov’dur. O, ruhsal uyanışı Doğu Avrupa’daki izole edilmemiş Yahudi toplumuna getirmiştir. Bu iş sadece “insan bedenindeyken” yapılabilecek bir şeydir. Dünya üzerindeki gelişmemiş toplumların bütün ruhsal geleneklerinde varoluş fikrine sıkça rastlanır.

Kabala’da Lamed Vav’ın masalı şunu anlatır: 36 adam kardeşliğin varoluşunda bulunur ve dünya üzerine yayılmışlardır. Bunlar insanoğlunun ruhsal yaşamını izleyen yüce varlıklardır. Bu durumdaki birisi Himalaya dağlarında mağarada oturan bir Hindu, Şam’da gümüşle uğraşan bir Müslüman, Londra’da tıp eğitimi gören biri veya Rusya’da ekonomi öğreten bir Yahudi olabilir. Onlardan başka kimse 36’yı bilmez, çünkü bunlar normal yaşamlarında doğal davranırlar. Gelenekler ilerledikçe ve ruhsal açıdan gelişmiş insanlar hiyerarşisinde bu devam eder, bu bireylerin bazıları toplumda iyi tanınmış kişiler olabilir.

Bu durum İslam’da “yaşamın ekseni” olarak geçer (*axis of age*). Kabala’da bu mükemmel insanlar “Mesih” olarak kullanılır. Mesih bütün dünyalar arasında bağlantı rolü oynar. İnsanlık gelişmesinde, mümkün olan her noktada ortaya çıkar ve insanlığın mızrak ucu olarak yön gösterir. Böyle bir kişi her kuşakta bulunabilir. Bu yüzden Mesih’in genel kullanılışı kutsallık boyutunda “vardım, varım, var olacağım” diye ifade edilir. Kabalistlere göre bunun başka bir yolu olamaz. Ta ki Mesih’in iradesi, günlerin sonu yaklaştığında, bütün insanoğlunun bilgisine açılacaktır ve böylece yaratılış işi son mükemmelliğine ulaşacaktır.

Tamamlama:

Yaratılış işi, varoluş aynasını daha yüksek ve daha sübtıl bir duruma rafine eder. Bunu Âdem’in gelişen bilincini, Tanrı’nın görüntüsünü daha berrak ve daha kolay anlaşılır hale

getirmek için yapar. Böylece makrokozmos gelişir ve insanoğlu bütün dünyalara yayılır, hem içe hem dışa, yaratılış ve yükseliş bütünlüğünün yukarısına ve aşağısına bakar. Bu, dünyanın kanıtında gözlenebilir, o kendi elemanlarının ve yaşamın özelliklerinin parçalarını bütün yüzeyine yaymıştır. İnsanoğlu bu gezegende kısa zaman içinde gelişmiş, göçebeler topluluğundan milletler, imparatorluklar, uygarlıklar geliştiren uygar kişiler olmuştur. İnsanların bu büyük kümeleri vahşi görüntüler sergilediği gibi aynı zamanda geleneksel adetlerin, hikmet, anlayış, doğruluk, adalet ve lütuf derecelerinin kurallarını da vermiştir. Bu, uygarlığın her adımında, “yüce” kişilerin ve “aydın” kişilerin varoluşundan beri bu böyle süregelmiştir. Bu kişiler “düşünmenin, hissetmenin ve davranışın yüksek yollarını” göstermişlerdir.

Böyle bir görev üstlenen, binlerce yıldır büyük bir baskı altında yaşayan, bilinen veya bilinmeyen kadın veya erkek bu kişiler, insan yarışını mükemmelliğe yöneltmişlerdir. Bu kişiler Buda, Musa, İsa, Muhammed gibi *Mesianic* (kurtarıcı) öğretmenler tarafından uyarılmışlardır.

İnsanoğlunun saf yaşam sürecinin “bitkisel” periyodunda meydana çıktığı söylenebilir ve şimdi de “hayvan” aşamasındadır. Halen de hayvanlar gibi üstünlük için çalışan milletler vardır. Yukarı dünyalara bir sonraki adım “meydana çıkma” şeklinde olur, burada sadece fiziksel ve dünyevi uyanıklık yeterli değildir. Bu ilerleme, aynı zamanda erkek ve kadınların hakları için psikolojik bir duyarlılığın yükselmesiyle olur. Dünyanın bazı bölgelerinde, geçen yıllarda, ruhsal konulara büyük bir merak başlamıştır.

Bu nedenle insanoğlunun aşağı üç dünyasının yavaş bileşimi (ekonomik veya bitkisel aşama, politik veya hayvansal aşama, psikolojik veya öz aşaması ve evrensel veya ruhsal aşama) de keşfedilmiştir.

“Zamanın başlangıcından beri ebediyet boyunca, ben onun gizli definelerinin içindeydim ve zamanın sonuna kadar beni oradan çağırmadı, ben kral tarafından geri çağrılacağım.” (Rabbi Nahmenides, İspanya 13. yy.)

Bütün dünyalarda şekillenmiş kurallara göre, dengenin anlık olarak bir tarafa doğru bozulduğu zamanlar vardır. Bu şekilde çok büyük ve diğer küçük olayların devirleri olmuştur, aynı bir insan hayatında olduğu gibi. Bu periyotlarda işler kötü gidebilir, çünkü içte ve dışta şeytani güçler iradeye egemen olma yolu ararlar, bu periyotlarda bazı kişiler dengeyi sağlamaya çalışırken diğerleri kendi aksilikleri veya merakları yüzünden, oluşan yeni evreyi rahatsız eden bu güçlere bilmeden yardım ederler. Bu birçok sosyal ve politik konuya kozmik veya ruhsal boyut kazandırır; Afrika’daki dekolonizasyon savaşları bu noktayı vurgular. Buna göre günlerin sonuna doğru kozmik “*şemitotun*” büyük çemberleri kapanmaya başladığında yeni bir boyut yükselecek ve bunu sadece *apocalyptic* (yeni ahit sandığının son kitabı) açıklayabilecektir. Çünkü o yukarı dünyalarla çok daha direkt olarak ilgilenir. Bu periyodun sembolünün Tanrı ve şeytan arasındaki son yüzleştirme olduğu söylenir. Bu, varoluşun amacını yerine getirmeye çalışanlarla kendi emelleri için çalışan kişiler arasındaki kutuplaşmadır (polarizasyon).

Bu durum sembolik ve edebi olarak, bu dünyaya insan olarak inmiş son ruh olacağını söyleyen Mesih'le ifade edilmiştir. İkincisi ise anti-Mesih veya varlıkların en benliklisi olarak nitelenir.

Göklere ve doğadaki karışıklıktan sonra tüm dünyadaki savaşlar açıklanır. Bu savaş dünyevi ve göksel fenomenlerle olan ve şeytanın yenilgisiyle sonuçlanan bir savaştır. Tam bir barış sağlanacak ve dünyanın saltanatı Mesih'in elinde olacaktır. Bu periyotta zaman yavaşlar ve herkese günlerin sonundaki son yargılanma için hazırlanma izni verilir.

Kabala'ya göre, bu kozmik çemberin son gününde yukarıdan ve aşağıdan gelen bütün yaratıklar, cennetin tahtına getirilirler ve yaşamları boyunca gösterdikleri performans belirlenir. Bazıları yukarılara gönderilirken, diğerleri yaratılışın son saatlerinin ayrı dünyalara birlik haline getirdiği derinliklere atılır. Her yaratık tahttaki kutsal varoluşa bakar ve onun "bir bütünün faceti" olduğunu fark eder. Sonuç olarak insanoğlunun son belirlenmiş ruhu Adam Kadmon'a karışır. Böylece "Tanrı'nın büyük görüntüsü, varoluşun aynasına bakar ve kendi kutsallığının yansıması olan insanlığın tecrübesini görür." Bu anda mükemmellik Ben Benim'in bütün adıyla bütünlüğe ulaşmıştır. Bu sırada Tanrı Tanrı'ya bakar, bu tamamlanışın yayılmasında görüntü gerçeklikle birleşir ve *Ayinsof*'un içinde çözünür ve *Ayin*'de görünmez olur: "Yalnız Tanrı Tanrı'dır."

Kutsal, Kutsal, Kutsal sensin, evrenin kralı, bu şan bütün dünyaları doldurur. *"Ve günlerin önceleri oturdu, o elbisesi kar kadar beyazdı, kafasının saçı saf yün gibiydi, tahtı alev gibiydi, kızgın bir kuşak kuşanmıştı ve ondan önce geliyordu, binlerce, binlerce papazdan önce geliyordu ve onbinlerce onbin kadarı onun önünde duruyorlardı: adalet yerine gelmişti ve kitaplar açılmıştı:"* (Daniel, 7: 9-10)

Not: Z'ev ben Shimon Halevi'nin *Kabbalah Tradition of Hidden Knowledge* adlı kitabından alınmıştır.